

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Årsprogram for partiet Venstresocialisterne

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1974

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 4

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Årsprogram for partiet Venstresocialisterne

Vedttaget på VS's 6. kongres, okt. '73

1. DET FAGLIGE ARBEJDE.

Hovedvægten i partiets politiske arbejde lægges fortsat på det faglige. HB nedsætter et FLU, der i den kommende kongresperiode får til opgave at varetage en række opgaver.

VS opfordrer sine medlemmer til at lade sig opstille og vælge til faglige tillidsposter, hvis de har politisk opbakning blandt kollegerne.

A: UDVIKLE STØTTEARBEJDET I FORHOLD TIL PF'ERNE

bl.a. ved at

- 1) udarbejde en "køgebog" i virksomhedsanalyse.
- 2) undersøge de enkelte pf'ers mulighed for arbejde med oprettelsen af støtte/basisgrupper.
- 3) på baggrund af 2) udarbejde foreløbige retningslinjer for et sådant arbejde.
- 4) udarbejde retningslinjer for arbejdet med lokaludgaver af Solidaritet, samt hvis det skønnes relevant at udsende aktuelle løbesedler til pf'erne.

B: ARBEJDE VIDERE MED AT UDVIKLE TEORIEN OM STREJKEREKONITS/-RÅD.

Hovedvægten skal lægges på at analysere sig frem mod en strategi for rådsorganisering i Danmark med udgangspunkt i den uværende situation. Med udgangspunkt i diskussion og vedtagelser på 6. kongres om fagopposition udarbejder FLU en detaljeret stillingtagen til fagoppositionens opgaver og organisatoriske karakter, samt partiets forhold til fagoppositionen. Dette skal foregå med henblik på udarbejdelsen af detaljerede faglige oplæg om følgende spørgsmål:

- 1) basisgruppernes rolle i rådsstrategien og i forhold til fagforeningerne.
- 2) analyse af klubstrukturen med henblik på mulighederne for at skabe samling på tværs af de faglige skel på virksomheden og introducere rådslignende organisationsformer.
- 3) analyse af forskellige muligheder for kampformer på danske virksomheder i dag og erfaringerne med disse.
- 4) analyse af lønarbejdernes situation og aktionsmuligheder i udkantsområderne.
- 5) analyse af de eksisterende faglige organisationer med henblik på at udarbejde en politik, der tvivler de faglige organisationer (fagforeningerne) i en mere militant retning..

C: UDARBEJDELSE AF FAGLIG PJECE.

Der udarbejdes en faglig pjeces på baggrund af de faglige papirer, som blev udarbejdet i sidste kongresperiode. Pjecen skal klart og tydeligt og i et forståeligt sprog fremlægge VS's faglige politik.

- 1) i tværgående viderebearbejdes de foreliggende faglige papirer med henblik på a jourføring.
- 2) muligheden for samarbejde med eksisterende fagoppositionelle grupper undersøges.
- 3) ovenstående skal munde ud i formuleringen af langsigtede og kortsigtede krav, som skal kunne give partiet en identitet på arbejdspladserne.

D: FORESTÅ DEN FAGLIGE SKOLING VED

- 1) introducerende skoling af medlemmerne i kendskab til kamp- og organisationsformer til brug på arbejdspladserne, især rådsproblematikken (jfr. B, 3)

- 2) udarbejdelsen af fagligt skolingsprogram for partimedlemmerne
- 3) udarbejdelsen af et fagligt skolingsprogram, der kan anvendes af pf'erne i studiekredse og i støttegrupper, basisgrupper.

E: UDARBEJDE RETNINGSLINJER

for det faglige arbejdes relation til parlamentsarbejde med henblik på, at FLU senere skal deltage i valgkampsarbejde/parlamentarisk arbejde omkring faglige spørgsmål.

F: NEDSÆTTE ET FAST TO-MANDE REJSEUDVALG

der skal kunne

- 1) tage kontakt med perspektivrige strejker
- 2) støtte pf'er der har forbindelser med arbejdspladser i deres område i arbejdet med at videreudvikle den.

G: OPSUMMERE FRÅ OVERENSKOMSTKAMPAGNEN

og herudfra allerede nu begynde forberedelsen af partiets arbejde og taktik i forhold til næste overenskomstsituation. Der lægges særlig vægt på effektiv udnyttelse af det "daglige" faglige arbejde og skabelsen af et tydeligt samspil imellem dette og overenskomstarbejdet.

H: BLADARBEJDET

- 1) Solidaritetets redaktør er medlem af FLU. (I tværgående vælges redaktionen ud fra de af HB vedtagne retningslinjer).
- 2) Der arbejdes på, at det tydeligere kommer til at fremgå af bladet, at det er VS's politiske linje, der udtrykkes, samt at der i fremtiden indgår ledere (omhandlende den konkrete politiske situation) i Solidaritet. Lederne skrives af Solidaritetets redaktion.

I: AFSLUTNING. Nogle af ovenstående opgaver lægges ud til pf'erne.

2. BOLIGPOLITISK ARBEJDE.

Den udadvendte agitation mod boligforliget, der er påbegyndt i sidste kongresperiode, fortsættes og forstærkes. I forbindelse hermed afvises også VKR-partiernes alternative "løsninger". Umiddelbart efter kongressen startes en boligkampagne med følgende sigte:

- 1) at bekæmpe det indgåede boligforlig
- 2) at mobilisere folk til kamp for deres egne interesser i boligområderne, specielt udlejningsbyggeriet. Der må agiteres for en organisering af kampen i beboerråd og lignende.
- 3) at fremsætte krav hvis opfyldelse vil forbedre boligbrugernes situation, og deltage i kampen for at gennemføre disse krav.
- 4) at belyse boligsektorens politiske økonomi for derved at skabe indsigt i de af det kapitalistiske samfundssystem skabte modsætninger, som de kommer til udtryk på boligområdet. HB nedsætter et boligudvalg, der forestår kampagnen og det videre boligpolitiske arbejde. Der lægges vægt på, at partiet optræder i forbindelse med offentlige boligdiskussioner (møder, avisdebatter og lign.). Der afholdes seminarer, hvor medlemmerne skoles i boligpolitiske spørgsmål. Der lægges vægt på, at formulere mål - kortsigtede og langsigtede -

formulerede mål - kortsigtede og langsigtede - indgår i kampagnen. Som et specielt punkt undersøges nationaliserings/socialiseringsproblematikken. Kampagnen samordnes med det kommunalpolitiske arbejde. Mulighederne for at indgå i arbejdet i de eksisterende boligkomiteer (for eks. Nærebore beboeraktion) undersøges. Perspektiverne i de forskellige organisationsformer analyseres.

3. INTERNATIONALT ARBEJDE.

HB nedsætter et udvalg, hvis væsentligste opgave er at tage kontakt med revolutionære marxistiske grupperinger i andre lande, specielt de skandinaviske, og at formidle erfaringer fra militante arbejderes kamp i andre lande. I samarbejde med programkommissionen analyserer udvalget erfaringerne fra Chile. Det anti-imperialistiske arbejde fortsættes, samtidig med at imperialismeanalysen udbygges. Analyserne udstrækkes så vidt muligt til at kunne danne baggrund for en politisk stillingtagen til aktuelle spørgsmål i den internationale udvikling. Anti-NATO arbejdet fortsættes.

4. KOMMUNALPOLITIK.

Umiddelbart efter kongressen nedsætter HB et kommunalpolitisk udvalg. Dette udvalg har følgende opgaver:

- 1) på grundlag af kongressens vedtagelser at lægge en samlet plan for partiets deltagelse i kommunalvalg og amterådvalg. Denne plan skal være færdiggjort inden midten af december.
- 2) at indsamle og bearbejde materiale, der er anvendeligt i de kommuner og amter, hvor vi stiller op.
- 3) at rådgive de enkelte partiforeninger i deres kommunalpolitiske arbejde.
- 4) at udvikle kommunalpolitik i sammenhæng med faglig politik.

5. FOLKETINGSPOLITIK.

Umiddelbart efter kongressen nedsættes et udvalg, der på grundlag af kongressens vedtagelser udarbejder planer for en folketingsvalgkampagne. Udvalget står i snævr kontakt med de øvrige udvalg og søger at indordne resultaterne fra disse udvalgs arbejde i den samlede kampagneplan.

6. ANTI-EP ARBEJDET.

Det i sidste kongresperiode påbegyndte arbejde videreføres. Partiet analyserer og tager stilling til de fortsatte kortsigtede og langsigtede harmoniseringsbestræbelser og udarbejder materiale, der kan bruges i agitation og lovvivning, som forringer lønarbejdernes kår. Arbejdet koordineres med det faglige arbejde, specielt undersøges konsekvenserne af "arbejdskraftens frie bevægelighed". Det undersøges hvilke muligheder der er for enhedsfrontsarbejde på EP-området. HB tager stilling til i hvilke sammenhænge dette arbejde bedst udføres.

7. PROGRAMARBEJDE.

Programkommissionens opgave er at stimulere og opsummere partidebatten og forberede vedtagelse af programdokumenter og eventuelle programændringer. I den kommende periode skal den først og fremmest skabe mulighed for afklaring af vurderingen af den økonomiske og politiske udvikling i Sovjetunionen og Kina og i forbindelse hermed udviklingen i de Vesteuropæiske kommunistpartier, især DKP. Statsmonopolkapitalisme-teoriene underkastes en kritisk analyse.

Programkommissionen formulerer inden for den første halvdel af kongresperioden hovedelementerne i en klasseanalyse.

8. SKOLINGSARBEJDE.

Skolingsudvalget sørger for - i samarbejde med de mere skolede partikammerater - at alle i partiet får mulighed for at deltage i grundskoling. Denne omfatter partiets program, programdokumenter, materialistisk historiefattelse, marxistisk økonomisk teori, imperialismeteori, klassebegreb, arbejderråd og faglig kamp samt demokratisk centralisme. Diskussionerne skal omfatte såvel teorierne som de praktiske erfaringer på disse områder. Skolingsudvalget bistår partiforeningerne med at sætte de nye medlemmer ind i partiets politik og arbejde.

9. DET ØVRIGE ARBEJDE.

Partiet vil fortsat bestræbe sig for at deltage i den offentlige debat om alle væsentlige politiske spørgsmål med en politisk entydig, virkningsfuld og forståelig propaganda. HB nedsætter arbejdsgrupper til at behandle spørgsmål, der ikke allerede dækkes af de tidligere nævnte udvalg. Specielt bør partiet beskæftige sig med uddannelsessektorens politiske økonomi og de strategiske muligheder, der ligger i kampene om uddannelsesinstitutionerne på alle niveauer. Ligeledes bør partiet beskæftige sig med foreningsproblematikken.

Partiet tager initiativ til samarbejde med andre organisationer på den ikke-reformistiske venstrefløj om konkrete aktioner og projekter. Samarbejde med reformistiske partier som SF og DKP kan komme på tale i situationer, hvor det skønnes hensigtsmæssigt. På længere sigt tilstræbes et mere varigt samarbejde med organisationer, der hverken er reformistiske eller sektariske. HB nedsætter en arbejdsgruppe til, sammen med andre grupperinger på den ikke-reformistiske venstrefløj, at planlægge en 1. maj demonstration.

HB nedsætter en arbejdsgruppe, der skal forberede afholdelsen af et sommerseminar og evt. et eller flere week-end møder med det formål at videreudvikle partiets politik i aktuel sammenhæng. Udvalget bistår af skolingsudvalg, programkommission og andre udvalg.

10. ORGANISATORISK.

a) MEDLEMSTILGANG

I forbindelse med de øvrige udadvendte aktiviteter skal det tilstræbes at hverve nye medlemmer. Til dette formål fremstilles umiddelbart efter kongressen en introduktionsfolder på grundlag af partiets program, årsprogram og eventuelle programdokumenter.

b) STYRKELSE AF PARTIFORENINGERNE

Dette er den vigtigste interne organisatoriske opgave. Som følge heraf er det en væsentlig opgave for HB, FU og de øvrige udvalg at udarbejde materiale til brug for partiforeningerne og i øvrigt støtte disses arbejde på enhver tænkelig måde.

Hvis det er muligt ansættes der en rejsesekretær til at varetage kommunikationen mellem de centrale organer og partiforeningerne (og omvendt) og til at hjælpe partiforeningerne med deres arbejde, - i hvert fald et par måneder i lighed med sidste kongresperiode.

c) INTERN KOMMUNIKATION

Ethvert udvalg vælger en sekretær, der varetager udvalgets forbindelse med andre udvalg.

d) MINDRETALSBESKYTTELSE

der indføres en begrænsning i mindretalsbeskyttelsen, så denne i fremtiden ikke gælder ved HB's valg af FU.

Jeg vil gerne abonnere på VS/BULLETIN, 35 kr./år (24 numre)

Jeg ønsker nærmere oplysninger om VS

Jeg vil gerne indmeldes i VS

Navn.....

Adresse.....

FAGBEVÆGELSE OG FAGOPPOSITION

programdokument

VEDTAGET PÅ VENSTRESOCIALISTERNES

6. KONKRES OKTOBER 1973

ØKONOMISK OG POLITISK KAMP.

Den økonomiske og den politiske kamp kan ikke adskilles. Denne adskillelse er netop det, der karakteriserer de reformistiske partier. For dem fremstår arbejderklassens politiske og økonomiske kamp som to adskilte momenter, samtidig med at den politiske kamp prioriteres højest og udelukkende drejer sig om Folketinget.

Arbejderklassens umiddelbare, spontane reaktion på kapital-lønarbejderforholdet er den økonomiske kamp, dvs. kampen om fordelingen af den givne produktion som merværdi til kapitalisterne og løn til arbejderne.

Den økonomiske kamp er dels et forsvar for vundne rettigheder (modstand mod realitetsnæddgang, mod intensivering af akkorder, mod dårlig sikkerhed på arbejdspladsen) eller kamp for kortsigtede økonomiske forbedringer (højere løn, kortere arbejdstid). Dels på længere sigt kamp for arbejderkontrol med produktionen og i sidste fase kampen for kapitalismens afskaffelse gennem producenterens overtagelse af produktionsmidlerne.

Sideløbende hermed udvikler den politiske kamp sig fra det defensive (kamp mod forringelse af sociale ydelser, mod stigende udbytning gennem skatter og husleje, mod arbejdsretten, mod skifteholdsarbejde) til at dreje sig om magten i samfundet, om nedbrydelsen af det kapitalistiske statsapparat og opbyggelsen af nye politiske og administrative institutioner.

I denne kortfattede skematisk fremstilling er den økonomiske og den politiske kamp fremstillet adskilt, sideløbende. I virkeligheden foregår de i et snævert samspil, hvor det kan være svært - og ikke særlig meningsfyldt - at skille dem fra hinanden. Fx. må det være klart, at den økonomiske kamp i sig selv ikke kan føre til arbejderkontrol og producenterens overtagelse af produktionsmidlerne. Dette forudsætter i virkeligheden den socialistiske revolution, dvs. at den politiske kamp er nået så vidt, at lønarbejderklassen magten i samfundet.

I senkapitalismen tenderer den umiddelbare reaktion på kapital-lønarbejderforholdet imod lettere at antage en politisk karakter. Den voksende statslige aktivitet medfører, at realitetsnæddet i meget høj grad bestemmes politisk gennem regulering af skatter, afskrivningsregler, sociale ydelser, boligpolitik osv. Samtidig medfører produktivkræfternes udvikling, at de umiddelbare krav mere og mere drejer sig om selve den måde arbejdet og produktionen er organiseret på. Altså om produktionsforholdene, i lige så høj grad som om fordelingen af den givne produktion.

Udviklingen af kapitalismens modsigelser tenderer som sagt mod at give de økonomiske kampe et stadig mere tydeligt politisk indhold. Heraf fremtræder igen det nødvendige i, at lønarbejderne skaber sig klasseorganisationer, der er i stand til at varetage hele klassens interesser på alle områder.

FAGBEVÆGELSEN.

I Danmark er fagbevægelsen den eneste eksisterende klasseorganisation. Den opstod af behovet for at organisere salget af arbejdskraft for derigennem at opnå de bedst mulige betingelser. Organiseringen skulle medvirke til splittelse og usolidarisk konkurrence mellem arbejderne. Samtidig skulle fagbevæ-

gelsen gennem aftaler og overenskomster formalisere de resultater, der var opnået gennem kampen på arbejdspladserne.

Den etablerede fagbevægelse fungerer som garant for overholdelse af de med arbejdsgiverne indgåede aftaler. Men derved kan den blive anerkendt som forhandlingspartner og således indgå aftaler. Igennem hovedaftalen og på anden vis er fagforeningerne bundet til et sæt af regler, som selv om de kan modificeres - kun kan afskaffes i forbindelse med overgangen til et andet samfundssystem.

Indgåelse af en eller anden form for kollektive aftaler er i lønarbejdernes interesse. Derfor er fagforeningerne nødvendige. Ikke nødvendigvis de fagforeninger, vi kender i dag, men en organisation gennem hvilken arbejderne kan indgå aftaler om løn og arbejdsvilkår. Fagforeningerne er således et nødvendigt element i forholdet lønarbejde-kapital. Samtidig er det unødvendigt for dem at overskride dette forhold på grund af de begrænsninger deres funktion i det kapitalistiske samfund sætter. Fagforeningerne kan således ikke være arbejderklassens kamporganisationer i den langsigtede kamp for socialismen. I kampen mod kapitalen må lønarbejderne derfor opbygge selvstændige klasseorganisationer, der er uafhængige både af det borgerlige parlamentariske og juridiske system og af fagforeninger og partier. Eksempler på sådanne uafhængige, selvstændige klasseorganisationer er de russiske sovjetter, rådene i Tyskland, Ungarn og Italien efter 1. verdenskrig og de nuværende fabriksråd i Italien.

FAGOPPOSITIONEN.

I Danmark er der rundt om ved at opstå en fagopposition. En bevægelse på arbejdspladserne, hvis formål ikke er at skabe alternative fagforeninger, men hvis sigte er langt mere omfattende og rækker langt ud over fagbevægelsens rammer.

I de overenskomststridige kampe på arbejdspladserne, hvor fagforeningernes begrænsning bliver helt klar, er der opstået strejkekomitèer. Komitèens medlemmer er valgt direkte af alle arbejdere i de forskellige afdelinger og kan tilbagekaldes med øjeblikkelig varsel. På den måde er enhver forparring udelukket. Strejkekomitèernes største svaghed er at de kun eksisterer i konfliktsituationer. På lidt længere sigt må man stille efter at oprette permanente fabriksråd, organiseret på nogenlunde samme måde som strejkekomitèerne. De skal altså vælges af og blandt alle arbejderne uden hensyn til faggrænserne, og fungerer uafhængigt af fagforeningerne og det fagretlige system. Og ligesom strejkekomitèerne skal medlemmerne af fabriksrådene kunne udskiftes til hver en tid. Permanente fabriksråd vil kunne tilføre kampene kontinuitet og effektivitet og sikre fastholdelsen af det langsigtede perspektiv.

Da dannelsen af fabriksråd imidlertid ikke ligger lige for, må man arbejde for oprettelsen af arbejdspladsgrupper (basisgrupper) - som omfatter de militante arbejdere på virksomheden - selv om det altså i starten kun er en mindre del af arbejderne. Oprettelsen af basisgrupper gør det muligt at få et samarbejde i stand mellem alle de militante arbejdere, også dem der ikke er revolutionære. Det bliver ligeledes muligt at få et samarbejde i gang mellem de forskellige grupperinger. Men et-

hvert forsøg på at overtage disse basisgrupper fra den ene eller den anden organisations side må bekæmpes. Det vil nemlig kun føre til splittelse. Dette betyder naturligvis ikke, at partiet skal undlade forsøg på at få indflydelse (d.v.s. ved at stille forslag, levere analyser etc.) på basisgruppernes arbejde.

De steder hvor der har været strejkekomiteer må man arbejde for at disse gøres permanente i form af fabriksråd. Perspektivet for arbejdet må være oprettelsen af revolutionære klasseorganisationer.

Oprettelsen af fabriksråd overflødigder ikke fagforeningerne, der stadig er nødvendige for at varetage de ovenfor skitserede opgaver. Men fabriksrådets klassekamprettede aktivitet kan ikke undgå at få indvirkning på fagforeningerne. Efterhånden som rådene vokser sig stærkere, vil de afsløre og modvirke fagforeningernes klassesamarbejdsline og bureaukratisering.

Med fabriksrådene er der skabt organer, der (i begyndelsen på virksomhedsplanet) udtrykker lønarbejderklassens evne til kollektivt at overtage ledelsen af produktionen. Fabriksrådenes karakter af klasseorganisationer, der kan overskride kapitalismens begrænsninger, bliver først helt udviklet, når de organiseres landsdækkende. Organisationsformen (rådene) må også udbrædes til andre sektorer af samfundet (fx. uddannelsesinstitutioner, boligkvarterer), idet klassekampen ikke kun foregår på virksomhederne.

Selve oprettelsen af fabriksrådene betyder naturligvis ikke, at den socialistiske revolution er lige forestående. Netop fordi de er organer for hele klassen og afspejler de forskellige holdninger indenfor den, vil de formentlig i lang tid blive præget af reformisme. Men den fleksibilitet der ligger i, at medlemmerne til enhver tid kan kaldes tilbage, sikrer at rådene vil blive radikaliseret i takt med skarpelsen af klassekampen. På lang sigt vil disse organisationer blive det bærende element i lønarbejderklassens stat.

ARBEJDET I FAGBEVÆGELSEN.

Fagbevægelsens historiske rolle og det umulige i at gøre den til arbejderklassens kamporganisation retfærdiggør naturligvis ikke dens nuværende reformisme og opportuniste. Det overflødigder heller ikke kampen for en ændring af fagbevægelsen eller en kritik af den reformistiske ledelse og den førte klassesamarbejdsline. I forhold til fagforeningerne må de revolutionære arbejde for at gennemtvinge ændringer, der vil give lønarbejderne et bedre udgangspunkt i kampen mod kapitalen.

Selv om arbejdet i fagbevægelsen kun er af mindre omfang og af underordnet karakter i forhold til det arbejde, der må udføres på de enkelte arbejdspladser, er det dog stadig nødvendigt. Idet fagbevægelsen rent faktisk ikke varetager lønarbejdernes mest elementære interesser. Selv om dele af arbejderklassen har erkendt fagbevægelsens rolle i det kapitalistiske samfund, vil de øvrige arbejdere stadig være under indflydelse af de reformistiske ledere.

Disse medlemmer frigyr sig ikke fra de reformistiske lederes indflydelse alene gennem almen agitation og propaganda, men især gennem egne praktiske erfaringer.

Arbejdet i fagbevægelsen er derfor i den nuværende situation først og fremmest af oppositionel karakter, dvs. det må sigte efter at afdekke fagbevægelsens reformistiske ledelses hensigter og politik. Denne strategi er kun mulig i det omfang man erkender fagbevægelsens begrænsninger og arbejder på at afsløre netop disse begrænsninger. Arbejdet foregår først og fremmest i basis og skal ikke være et forsøg på for enhver pris at erobre poster som tillidsmand eller i fagforeningerne. En sådan strategi ville blot føre til afmagtsfølelse og desillusion netop på grund af det sæt af regler og aftaler, som fagbevægelsen er bundet af. En mindstebetingelse for at lade sig vælge må være, at der er opbakning bag den politik man vil føre hos arbejdskammeraterne.

Arbejdet i fagbevægelsen er også nødvendigt af defensive grunde. Den stigende aktivitet på arbejdspladserne vil blive mødt med stadig voksende repression fra den reformistiske del af fagbevægelsen, der vil gøre alt for at ramme de aktive arbejdere. Den bedste beskyttelse i en sådan situation er selvfølgelig arbejdskammeraternes solidaritet,

men hvis der sidder revolutionære rundt omkring på forskellige poster i fagforeningerne, kan de modarbejde sådanne forsøg, og derved skabe et bedre udgangspunkt for den fortsatte aktivitet. Men det kræver igen, at man har dækning hos dem, der har valgt en.

Derimod vil det nok de allerfleste steder være ukløgt ligefrem at danne revolutionære fraktioner inden for fagforeningerne. For det første vil det være at blotte sig selv til ingen verdens nytte. For det andet vil det betyde, at man i sin organisering lader sig begrænse af de faglige skal, der nu splitter arbejderne og svækker den revolutionære kamp. Arbejdet må i stedet foregå i basisgruppen, hvor medlemmerne i fællesskab udarbejder strategien overfor de respektive fagforeninger og derefter prøver at føre den igennem overfor deres egne organisationer.

KAMPENS SAMORDNING OG PARTIETS ROLLE.

Basisgruppernes og fabriksrådenes opgave er i første omgang begrænset til kampen på den enkelte arbejdsplads. Det er vigtigt at kampene på de forskellige arbejdspladser koordineres. Derfor må der opbygges en landsdækkende fagopposition, i starten med udgangspunkt i basisgrupperne, senere baseret på rådestrukturen. Men selv en landsomfattende fagopposition, opbygget efter disse principper, er ikke tilstrækkelig som organisatorisk ramme for kampen for socialismen. Der må foregå en stadig vekselvirkning mellem rådene og partiet (partierne).

Partiet sammenknytter alle dele af klassekampen. Partiet er det sted, hvor de erfaringer - både af historiske og aktuelle - der er indhøstet mange forskellige steder, samles og bearbejdes. I modsætning til fabriksrådene, der repræsenterer hele klassen, er partiet defineret i sit politiske grundlag. Partiets arbejde er nødvendigt for at modvirke faren for at klasseorganisationerne fører kampen alene på det økonomiske niveau.

Partiet må arbejde af al kraft for at udvikle fabriksråd og efterhånden en mere omfattende rådestruktur. Når de er oprettet, må en væsentlig del af partiets arbejde rettes mod disse klasseorganisationer. Man må som sagt regne med, at reformismen i lang tid vil have stor indflydelse også i rådene, og partiet må arbejde for, at det revolutionære perspektiv efterhånden kommer klarere frem for til slut - når klassekampen er blevet yderligere skærpet - at blive fremherskende. Først i en sådan situation, hvorefter partiet er dybt forankret i lønarbejderklassens masseorganisationer (rådene) kan det revolutionære parti indtage sin rette plads i kampen for socialismen.

VS' ARBEJDSOPGAVER.

VS vil:

- 1) medvirke til oprettelse af basisgrupper og/eller strejkekomiteer, som med tiden kan udvikles til mere permanente fabriksråd.
- 2) formidle faglige kamperfaringer - historiske og aktuelle.
- 3) oplyse om fagforeningernes begrænsede opgaver og det mere kangsigtede perspektiv i arbejdet med basisgrupper/strejkekomiteer/fabriksråd.
- 4) modvirke at basisgrupperne/strejkekomiteerne/fabriksrådene udelukkende koncentrerer sig om den enkelte arbejdsplads' særlige problemer og glemmer den fælles målsætning.
- 5) inddrage de lønarbejdere og uddannelsessøgende som befinder sig udenfor industrien i det politiske arbejde - dette med henblik på at lave en fælles front mellem alle med interesse i produktionsmidlernes overgang til fælles eje.
- 6) skole partiets medlemmer i faglige spørgsmål, bl.a. gennem oprettelse af faglige grupper, som foruden skoling skal lave virksomhedsanalyser og målrettet oplysningsarbejde i forhold til bestemte fabrikker, så vidt muligt i samarbejde med arbejdere på de pågældende virksomheder.
- 7) udvikle den marxistiske samfundsanalyse så den politiske aktivitet opnår større præcision, målrettethed og slagkraft.

Solidaritet
er et socialistisk uddelingsblad, der er tilknyttet VS.

Adresse: **Solidaritet**
Løvengæst 56
8381 Mandelbøup
tel. (06) 24 18 50
gite 16 23 08

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk